

KLIATBA V AMALFI

SARAH
PENNEROVÁ

KLIATBA V AMALFI

KLIATBA V AMALFI

**SARAH
PENNEROVÁ**

Original title: SARAH PENNER: THE AMALFI CURSE

Copyright © Sarah Penner, 2025

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.

Cover Art © 2025 by Harlequin Enterprises ULC

Translation © Monika Sitarčíková, 2025

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2025

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

FORTUNA LIBRI, a.s.

Zadunajská cesta 8, 851 01 Bratislava

fortuna@fortuna.sk

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

BN: 149147/01

ISBN 978-80-573-0566-8

Venujem svojmu manželovi Marcovi.

Nad vírom, kde sa loď potopila,
čln sa plaví dookola.
A všade ticho, ten zvuk nesie
len známa hora.

Balada o starom námorníkovi, 1798

REGISTRO DEGLI INCANTESIMI MARINI

ZOZNAM ZARIEKADIEL,
KTORÉ VYUŽÍVALI STREGHE,
MORSKÉ ČARODEJNICE, V AMALFI

<i>incantesimo di riflusso</i>	Zariekadlo na odohnanie vody (odliv). <i>Attrezzo</i> : skamenelina belemnitov.
<i>incantesimo di flusso</i>	Zariekadlo na privolanie vody (prílív). <i>Attrezzo</i> : schránka s perleťou.
<i>incantesimo divinatorio</i>	Zariekadlo na určenie polohy predmetov vo vode. <i>Attrezzo</i> : retiazka so šiestimi kameňmi z mora.
<i>incantesimo raffreddare</i>	Zariekadlo na zníženie teploty vody prostredníctvom studeného vodného stĺpca. <i>Attrezzo</i> : sušené puzdro žraločieho vajíčka, ktoré sa nazýva aj „kabelka morskej panny“.
<i>incantesimo dell'elemento</i>	Zariekadlo na upravenie zloženia vody. <i>Attrezzo</i> : skamenené rostrum piliarky, ktoré sa nazýva aj „hrebeň morskej panny“.
<i>incantesimo vortice</i>	Zariekadlo na vyčarenie vodného víru. Nevyžaduje sa nijaké <i>attrezzo</i> .
<i>vortice centuriaria</i>	Zariekadlo na vyčarenie silného vodného víru, ktorý potrvá sto rokov. Nevyžaduje sa nijaké <i>attrezzo</i> , ale na vykonanie tohto zariekadla si <i>strega</i> musí sňať ochranný náhrdelník <i>cimaruta</i> .

PROLÓG

List Matteovi Mazzovi v Neapole v Taliansku

Pondelok 9. apríla 1821

Signor Mazza,

hoci sme sa dosiaľ osobne nestretli, nádejam sa, že moje slová vezmete vážne.

Ste majiteľ najváženejšej neapolskej lodnej spoločnosti a váš obchod je v milosti mora. V poslednom čase som však nadobudol presvedčenie, že more je v milosti niečoho iného: malej skupinky žien žijúcich v Positane.

Počas uplynulých rokov mnohí žasli nad šťastím malej rybárskej dedinky a priaznivými prímorskými podmienkami. Napríkladorské prúdy sú tam nezvyčajne pokojné. Námorníci často pozorujú, že dedinu nesúžuje erózia, hoci ju nechráni prírodný útes a nie je uhniesdená v zátoke. Prečo súžované útesy Amalfi a Minori trpia nebezpečným zosuvom skál a Positano nie?

Zvláštna je aj hojnosť rýb. Ako to, že keď sa rybári z iných miest vracajú domov s vedľajšími úlovkami alebo

s prázdnyimi sieťami, muži z Positana majú opäť bohaté úlovky? Dokonca aj v prvej štvrti mesiaca. Akoby lunárne fázy nemali na túto dedinu nijaký vplyv.

Prúdy a ryby sú však jedna vec. Piráti sú niečo iné. Nemám v úmysle domnievať sa niečo o vašich spoločníkoch, signor Mazza, ale zaiste ste postrehli tento nesúlad: niet nijakých záznamov o pirátoch, ktorí pristáli v Positane.

Títo piráti potápajú lode na Sicílii a rabujú od Salerna po Capri. Keby sme označili na mape každé miesto, kde úradovali, vznikol by dokonalý kruh okolo Amalfijského pobrežia. Boli by na nej všetky dediny okrem jednej.

Všade inde na polostrove muži zalamujú rukami nad špinavými vodami, plieniteľmi a biednymi úlovkami. *Áno, Positanu sa darí, tvrdia, ale nikdy sa tam s rodinou nepresťahujeme, lebo ich šťastie sa jedného dňa skončí. Ten deň môže prísť kedykoľvek. Pamätajte moje slová.*

Dokonca aj samotných Positančanov prekvapuje ich šťastie. Muži sú vždy ozbrojení a pripravení na útok pirátov. Iní solia, sušia a nakladajú ryby v presvedčení, že ich vody čoskoro vyschnú. Ostatní si odmietajú stavať domy pri pobreží. Tvrdia, že jedného dňa sa útesy zrútia a obyvateľov stihne smrť pod skalami.

V Positane sa čosi deje, čosi tajomné a dobre strážené.

A domnievam sa, že viem presne, čo je to tajomstvo.

Dohodneme sa, signor Mazza? Za istú cenu som ochotný odhaliť Vám, čo som videl. Koho som videl.

Táto informácia Vám môže priniesť neslýchané bohatstvo.

Odpoveď, prosím, zašlite čo najskôr.

S úctou

Váš oddaný priateľ a spoločník

MARI

Streda 11. apríla 1821

Pozdĺž tmavého pobrežia pod útesmi dediny Positano sedelo v kruhu dvanásť žien vo veku od šiestich do štyridsiatich štyroch rokov. Boli dve hodiny v noci a nad hlavami im svietil kosáčik mesiaca.

Jedna žena vstala a prerušila kruh. Od narodenia mala rumelkovočervené vlasy. Oblečená vošla po pás do vody. V prs-toch zvierala skamenelinu belemnitu. Strčila ruky pod vodu a začala potichu odriekať prvú časť *incantesimo di riflusso*, ktorú sa naučila už ako dieťa. Vtom sa spodný prúd, ktorý začarovala, rozvíril okolo jej členkov a potom sa odklonil na juh.

Vyšla z vody na breh.

V kruhu vstala druhá žena so svetlejšími ryšavými vlasmi. Aj ona podišla k vode a ponorila ruky pod hladinu. Odriekla tiché kúzlo mora. Keď spodný prúd zosilnel, so spokojným úsmevom sa zahľadela na horizont, na tmavú líniu, kde sa obloha dotýkala mora.

Tak ako ostatní dedinčania, aj tieto ženy vedeli, čo dnes v noci nastane: k severovýchodnému pobrežiu sa blížila flotila pirátskych lodí z Tunisu. Podľa ich zdrojov bol vietor priaznivý a nasledujúci deň očakávali jej príchod.

Ich cieľ? Možno Capri, Sorrento či Majori. Niektorí sa nadržávali, že ich terčom sa napokon stane Positano.

Preto sa všetci rybári na Amalfijskom pobreží rozhodli zostať až do zajtrajšieho večera doma s rodinami. Vody budú nebezpečné. Cieľ pirátov bol neznámy a záhadou bolo aj to, čo hľadajú. Nenásytní muži bažili po všemožných úlovkoch. Hladní mali na muške siete plné rýb. Žiadostiví piráti túžili po ženách.

V kruhu žien na pobreží napokon vstala tretia žena s hustými krvavočervenými vlasmi. Náhlivo sa vyzliekla, lebo netúžila po dotyku mokrej látky na pokožke. Tie ženy ju videli nahú už mnoho ráz.

V jednej ruke držala skamenelinu belemnitu, v druhej zvierala lano priviazané o ťažkú kotvu. Mala odrieť poslednú časť zaklínadla prúdov. Jej zariekadlo bolo najdôležitejšie a malo najväčšiu silu. Pod jeho vplyvom prúd na odlive ešte zosilnie, preto sa pevne uviazala o lano, kým ho vyriekne.

Bola to nebezpečná a pochmúrna práca, no aj tak sa z dvadsiatich žien pri vode na poslednú úlohu najväčšmi hodila dvadsaťročná Mari DeLucová.

Boli to *streghe del mare*, morské čarodejnice, a oplývali nevídanou mocou nad morom. Hrdili sa čarovnými schopnosťami, jedinečnými pre tento kút sveta. Dedili sa z pokolenia na pokolenie od Sirén, ktoré kedysi obývali neďaleké malé ostrovčeky Li Galli.

Ženy vedeli, že nech sa piráti zajtra vylodia kdekokoľvek, Positano to nebude. Muži sa nezmocnia ich tovaru, jedla ani dcér. Akokoľvek budú riadiť lode, nenájdu ľahkú cestu cez spodný

prúd, ktorý tieto ženy pozdvihli z morského dna. Napokon otocila lode na východ alebo na západ. Odplavia sa niekam inam.

Ako vždy.

Rodokmeň ostatných jedenástich žien nebol priamočiary. Pokrivali ho synovia a poprepletali manželstvá. Rodová línia Mari DeLucovej však bola nedotknutá. Jej matka bola *strega*, aj matka jej matky a tak ďalej. Ich korene siahali tisícročia do minulosti až k Sirénam. Zo žien, ktoré sa dnes večer zišli na pobreží, Mari bola jediná *strega finisima*.

Na jej pleciah preto spočívala veľká zodpovednosť. Inštinkatívne rozumela moru lepšie ako ostatné ženy. Aj jej kúzla boli účinnejšie. To, čo si vyžadovalo jednotnú prácu dvoch či troch čarodejníč, dokázala urobiť sama. Preto bola uznávanou vodkyňou týchto jedenástich žien. Bola ich majsterka, učiteľka a pri rozhodovaní mala hlavné slovo.

Škoda, že tak veľmi neznášala more.

Mari podišla k vode, pričom si uvoľňovala vlasy spletené do dlhého vrkoča. Jej krvavočervené vlasy boli v Taliansku nevidané a v malej rybárskej dedinke Positano nápadne bili do očí. Pravdou však bolo, že Mari zdedila veľa nezvyčajných vecí.

Vošla do studenej vody a stuhla. *Toto by mala robiť moja mama*, pomyslela si trpkosť. To roztrpčenie nepominulo ani za dvanásť rokov, odkedy osemročná Mari na vlastné oči videla, ako si more vzalo jej matku Imeldu.

V tú prišernú noc, keď o ňu prišla, bola v šoku, ale odvtedy vedela, že more už viac nie je jej priateľom. Najväčšmi ju však trápilo, ako tú tragickú správu oznámi mladšej sestre Sofii. Netušila, či dokáže byť pri neposednej sestre taká trpezlivá ako *mamma*.

Na smútenie nemala veľa času. Nasledujúci deň ostatné *streghe* vyhlásili Mari za novú *stregu finisimu*. Napokon, matka ju dobre zaučila a zdedila po nej schopnosti, vďaka ktorým

bola silnejšia ako ostatné čarodejnice. Nikoho zjavne netrápilo, že mladá Mari bola citlivá a mala zlomené srdce, ani to, že teraz pohrdala tým, nad čím mala takú veľkú moc.

Deti v istom veku prídu o rodiča, no nie? A veselá Sofia bola dôvod, aby Mari zažala zuby a vytrvala. Bola liek na jej ubolené srdce. Držala ju nad vodou. Vďaka nej bola vytrvalá. Mari musela niesť zodpovednosť, ktorú uvalili na jej plecia, či sa jej to páčilo, alebo nie.

Stála po členky vo vode a sužovali ju muky. V takýchto chvíľach sa to dialo často.

Dnes večer nebola po jej boku ani *mamma*, ani Sofia.

Mari pomaly vydýchla. Bola to dôležitá chvíľa a chcela si ju zapamätať. Bol to koniec dvoch rokov mučivej nerozhodnosti. Ostatné ženy na morskom brehu to netušili, ale toto kúzlo, zariekadlo, ktoré o chvíľu vyriekne, bude jej posledné. O niekoľko týždňov odíde a oslobodí sa. Jej cieľom je miesto ďaleko od mora.

Mari sklopila zrak, vošla hlbšie do mora a na nahom tele pocítila pálenie ľadovej vody. Potichu zanáďavala, keď ju slaná voda zaštipala v malej rane na členku. Odrazu sa voda zmenila z tmavomodrej na atramentovočiernu. Dobre vedela, čo sa stalo. More odrážalo jej náladu a povahu.

Ako dieťa považovala za skvelé, že more dokáže čítať jej myšlienky. Priateľky často žiarlili na tento nevídaný jav. Čierna voda okolo Mari teraz mohla vyzradiť jej tajomstvá a bola rada, že tma ukryla jej pocity pred ženami na brehu.

Stála do pol pása vo vode a cítila, že more sa zmenilo. Dve ženy pred ňou vykonali účinné kúzla, čo ju povzbudilo. Spodný prúd rozvíril štrk, ktorý ju pichal do nôh ako trne, a musela sa veľmi sústrediť, aby ju prúd nestrhol. Roztiahla ruky, aby udržala rovnováhu, ako unavený vták máva krídlami, aby nespadol z labilného konára.

Lano si dva razy obtočila okolo predlaktia. Keď bola zaisťená, začala odriekať kúzlo. Pri každom slove *tira* a *obbedisci*, potiahnúť a počúvať, sa lano zatiahlo silnejšie. Spodný prúd zosilňoval rýchlejšie, ako očakávala. Tackala sa a strácala rovnováhu, preto čo najskôr dokončila zariekadlo, aby sa jej lano nezarezalo hlbšie do rúk.

Takéto noci jej jednoznačne nebudú chýbať.

Keď skončila, zamávala ženám na brehu, aby ju vytiahli, a hneď pocítila ťahanie na druhej strane lana. O chvíľu už bola v plytkej a pokojnej vode. Na breh vyliezla štvornožky. Keď bola v bezpečí, ľahla si a na mokrej pokožke ju nepríjemne tlačil piesok a kamienky. Potom sa bude musieť dôkladne poumývať.

Bola to časovo náročná práca.

Odrazu Mari upútal náhly výkrik. Posadila sa, rozhliadala sa okolo seba a snažila sa niečo rozoznať v tme. Jej blízka priateľka Ami stála po kolená vo vode a snažila sa udržať rovnováhu v silnom prúde.

„Lia!“ skríkla Ami hysterickým hlasom. „Kde si, Lia?“

Lia bola Amina šesťročná dcéra, *strega* v zácviaku. Mala jemné, svetloryšavé vlasy. Pred chvíľou sedela v kruhu žien, objímala si chudé nohy, bradu si opierala o kolená a zvedavo sledovala ženy pri čarovaní.

Mari vyskočila na nohy a zakopla o kameň, keď sa náhlila k vode.

„Nie, prosím, len to nie!“ zhrozila sa. Ak by Lia vošla do rozbúreného mora, nedokázala by sa vrátiť na breh. Bola menšia ako iné dievčatá v jej veku, drobná a krehká ako lastúra. Vedela plávať, ale proti takým silným prúdom by nemala šancu. Cieľom zariekadla bolo poslať prúdy do ďalekého temného mora s takou silou, aby zahnali pirátske lode inam.

Lia nemala na seba *cimarutu*, ktorá dodávala ženám silu a vervu vo chvíľach núdze. Bola na to ešte primalá. *Streghe* dostávali náhrdelník, ktorý slúžil ako talizman, až v pätnástich rokoch, keď ich čarovné danosti dozreli a považovali ich za schopné v tomto umení.

Ženy na pobreží sa zhromaždili na brehu mora a skúmali rozvírenú hladinu. Boli síce mocné, ale nie nesmrteľné, čo Mari dobre vedela. Mohli sa utopiť v mori ako ktokoľvek iný.

Mari sa otáčala na mieste a obzerala sa po brehu. Odrazu sa jej stiahol žalúdok. Zohla sa, zatmelo sa jej pred očami a navrela jej hrča v hrdle.

Takáto situácia jej bola dôverne známa. Keď sa točila v kruhu a očami blúdila po okolí v zúfalej snahe niekoho nájsť.

Nevidela nič.

Vtom zbadala to najhoršie, čo mohla zbadáť.

Bezvládne telo mladšej sestry, ktorá ležala doluznačky vo vode, medené vlasy jej plávali okolo pliec.

Bola bezmocná. Nedokázala ochrániť štrnásťročnú Sofiu pred tým, čo v ten deň pred dvoma rokmi zažila podorskými vlnami. Mari sa celé roky usilovala ochrániť ju, ale nakoniec zlyhala. Zradila Sofiu.

V ten deň more opäť dokázalo, že je nielen nenásytné, ale aj podlé a hodné nenávisti.

Vtedy sa Mari rozhodla, že musí utiecť.

Teraz sa jej zakrútila hlava a padla na kolená. Mala pocit, akoby sa jej telo vrátilo v čase do toho tragického dňa. Žalúdok sa jej dvíhal, prevalila sa na bok a prišlo jej nevoľno.

Vtom začula veselý detský smiech. Pripomínal jej Sofiu a Mari sa na chvíľu zdalo, že sa jej sníva.

„Som tu, *mamma*,“ zavolala Lia obďaleč. „Kopala som dieru do piesku pre malého *gran*...“ zarazila sa. „Zabudla som, ako sa to volá.“

Ami s úľavou vydýchla. Bežala k dcére a zovrela ju v náručí. „*Granchio*. Nesmieš takto odísť. Zľakla som sa.“

Mari sa posadila a spamätávala sa. Bola síce slobodná a bezdetná, ale Lia bola ako jej vlastná dcéra. Zhlboka dýchala a snažila sa upokojiť. *Lia je živá a zdravá*, hovorila si v duchu. *Je v poriadku a tu s nami na brehu*. Aj keď sa upokojila, nedokázala potlačiť nutkanie obzrieť sa na rozbúrené more.

Ženy, ktoré vykonávali kúzla, sa prezliekli do suchého oblečenia.

Lia sa vymanila z Aminho zovretia a pribehla k Mari. Privítala ju vrúcnyim objatím. Zohla sa k nej a pobožkala ju do vlasov. Zacítila vôňu pomarančov, cukru a sladkostí.

Lia zdvihla tvár k Mari a zamračila sa. „Toto kúzlo nás ochráni pred pirátmi navždy?“

Mari sa usmiala. Kiežby to tak fungovalo! Predstavila si loď, ktorá sa dnes v noci priblíži k polostrovu. Ak sa dostane k Positanu, kapitán si bude šomrať popod nos: *Dopekla aj s tými prúdmi! Positano mám na muške už dávno. Čo je to s touto dedinou?* Otočil by sa k prvému dôstojníkovi, prikázal by mu pritiahnuť laná a nastaviť kurz na východ. *Hocikam inam, len nech sme preč z týchto zradných vôd!* zakričal by posádke.

„Nie,“ odvetila Mari. „Naša *magia* tak nefunguje.“ Zarazila sa, lebo zvažovala, koľko jej môže prezradiť. Takmer každé kúzlo vyprchalo v priebehu niekoľkých dní, ale jedno kúzlo, *vortice centuriaria*, pretrvalo sto rokov. Možno ho predviesť len vtedy, keď si *strega* zloží ochranný náhrdelník *cimaruta*. Cena za takú silnú mágiu bola vysoká. Čarodejnica musela obetovať vlastný život, aby bolo to kúzlo účinné. Pokiaľ Mari vedela, nikto ho nevyriešol stovky, možno tisíce rokov.

Takáto ponurá téma nebola vhodná pre malé dievča, preto mu to vysvetlila jednoducho. „Naše kúzla účinkujú najviac

niekoľko dní. Ako keď búrka rozvíri vody, ktoré sa potom vrátia do normálu. More vždy zvíťazí.“

Nerada to priznávala. Aj dlhotrvajúce kúzlo ako *vortice centuriaria* jedného dňa vyprchalo. Čarodejnice si síce dokázali podriaadiť more, ale neboli jeho vládkyňami.

„Preto sa spoliehame na informátorov,“ pokračovala Mari. „Povedia nám, kedy zazreli pri pobreží pirátov alebo neznáme lode. Naše kúzla pretrvávajú len niekoľko dní, preto musíme pracovať precízne. Nemôžeme začarovať more priskoro ani príneskoro. Rybári potrebujú na lov pokojné vody, preto zaklínáme more len vtedy, keď s istotou vieme, že dedine niečo hrozí. Sme v tom veľmi dobré, Lia,“ usmiala sa a cítila sa trochu samolúbo.

Lia si čupla a nakreslila do piesku veľký ovál. „*Mamma* mi sľúbila, že keď budem veľká, môžem robiť s morom, čo len chcem. Čokoľvek.“

Kiežby mali nad morom úplnú kontrolu. Bola to lákavá predstava, ale nebolo to tak. Vykonávali len sedem jednoduchých kúzel, ktoré podliehali zákonom prírody.

„Rada by som videla veľkého bieleho medveďa,“ rapotala Lia, „takže sem privolám ľadovec až z Arktídy.“

„Obávam sa, že to je príďaleko. Dokážeme zahnať pirátov, ale tí nie sú od nás ďaleko. Lenže Arktída? Od polárnych medvedov nás delí veľký kus zeme.“

„Tak budem žiť s inými čarodejnicami, keď budem staršia,“ povedala Lia. „S tými, ktoré bývajú bližšie k Arktíde.“

„My sme jediné morské čarodejnice, zlatko.“ Zachytila Liin zmätený pohľad, preto pokračovala: „Sme potomkovia Sirén, ktoré žili na tých ostrovoch,“ ukázala na horizont, kde sa ostrovčeky Li Galli vynárali z vody. „Sme jediné ženy na svete, ktoré zdedili moc nad morom.“

Lia nešťastne vzdychla.

„Dokážeš veľa vecí,“ povzbudila ju Mari, „ale nie všetko.“

Napríklad zachrániť svojich milovaných, pomyslela si. Strata sestry Sofie ju dodnes ťažila. Bola nezmyslená a zbytočná. V ten deň stáli v plytkej vode, hrali sa, robili kotúle a stojky na rukách. Ponárali sa a hľadali morské sklo, ako to robili už veľa ráz. Neskôr Mari uvažovala, či si Sofia neudrela pod vodou hlavu o kameň alebo náhodou nevdýchla vodu do pľúc. Nech sa stalo čokoľvek, Sofia sa odrazu potichu zviezla pod hladinu zurčiaceho mora.

Len to predstiera, pomyslela si Mari, keď sa nevynárala. *Zadržala dych a čochvíľa sa zjaví*. Dievčatá sa takto často hrali, no tentoraz sa Sofia nevynorila. Nemala ešte pätnásť rokov, takže jej na krku nevisela *cimaruta*.

Lia ďalej kreslila v piesku. Oválnemu oku dorobila mihalnice. „*Mamma* tvrdí, že máš väčšiu moc ako ona,“ štebotala. „Vraj treba dve či tri *streghe* na to, čo dokážeš sama.“

„Áno, to je pravda,“ prikývla Mari.

„Je to pre tvoju mamu, ktorá zomrela?“

Mari pri tých slovách pichlo pri srdci, ale rýchlo sa spamätala. „Áno. A pre moju *nonna* a jej *mamma* a tak ďalej tisíce rokov do minulosti. Máme inú krv.“

„No ja nie.“

„Ty si výnimočná v iných veciach. Napríklad vždy zbadáš drobné ryby, ktoré takmer nevidiať a sú veľmi rýchle.“

„Tie sa dajú zbadať ľahko,“ namietla Lia zamračene a zahľadela sa do zeme.

„Ja ich len tak nezbadám. Chápeš? Každá z nás má iné nadanie.“

Lia odrazu zdvihla tvár k Mari. „Dúfam, že nezomrieš, lebo máš inú, výnimočnú krv, akú nikto z nás nemá.“

Mari jej slová zarazili. Akoby Lia odhalila jej tajný plán. „Choď za mamou,“ posúrila ju. Lia vstala a pri tom zničila svoje dielo v piesku.

Keď odišla, Mari sa zahľadela na úbočie za nimi. Čary zvyčajne nepraktizovali na tejto pláži. Nastúpili do malých člnov, šesť žien na každý, a zaviedla ich do jaskýň alebo grot, ktorých bolo na okolí hojne. Tam boli ukryté pred zrakmi ostatných. Dnešok bol iný. Jednému člnu sa uvoľnilo lano a odplavil sa z kotviska na otvorené more. Zostal im len jeden a doň by sa všetky nezmestili.

„Stretnime sa teda na pláži,“ navrhla. „Pobudneme tam len chvíľu.“ Navyše bola hlboká noc a mesiac sa skrýval za oblakmi, takže bola takmer úplná tma.

Hoci sa niektoré ženy tvárili znepokojene, všetky napokon súhlasne prikývli.

Mari vstala a vytlačila si vodu z vlasov. Boli už tri hodiny nadránom a ženy zívali.

Mokrú lano hodila do tašky a náhlivo sa obliekla. Ochranný náhrdelník *cimaruta* si zastrčila pod blúzku. Nosievala amulety z mora a z pobrežia: lastúru, skamenelinu amonitu a kúsok sopečného skla. Nedávno našla úlomok koralu v tvare hory, ktorý sa jej zapáčil. Hory jej pripomínali vnútrozemský život a slobodu.

Ženy sa vybrali hore úbočím, keď Mari zacítila na pleci niečiu ruku. „Pst,“ zašepkala Ami. V ruke zvierala malú obálku, preloženú napoly.

Rozbúšilo sa jej srdce. „List.“

„Prišiel včera.“

Uplynuli dva týždne, odkedy dostala posledný list, a hoci ju lákalo roztrhnúť obálku a prečítať si list pri mesačnom svite, pritlačila si ho na hrud'. „Ďakujem.“

Vtom Mari kútikom oka zachytila pohyb v neďalekom prístave. Pomyslela si, že sa jej to len zdalo, keďže oblaky plávali po oblohe a noc bola plná tieňov. Keď však na móle zbadala tmavý obrys, ktorý sa presunul k malej budove, vyplašene zhíkla.

Nieko alebo niečo tam bolo. Možno to bol muž, ktorý sa zakrádal domov z tajného nočného stretnutia. Alebo sledoval nejakú ženu.

Mari sa otočila k Ami, aby jej to povedala, ale tá už kráčala hodný kus pred ňou a držala Liu za ruku.

Keď vyšla na špinavú cestu plnú vozov a zatvorených predajných stánkov, obrátila sa k lodenici. Nikoho nevidela. Zahalovala ju tma.

Bola to len hra svetla, pomyslela si a povedala si, že to pustí z hlavy. Na hrud' si predsa pritláčala dôležitý list, ktorý otvorí hneď, ako príde domov.